

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/59/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200354
Dátum vydania rozhodnutia: 25.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8015200354.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: W. J., bytom H., Z. XXXX/X, zastúpeného Mgr. Radovanom Muzikom, advokátom, so sídlom Štúrova 30, Humenné, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Pionierska č. 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p.: KRPZ-PO-KDI3-2/2015-P z 27. januára 2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/14/2015-36 z 29. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/14/2015-36 z 29. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3S/14/2015-36 z 29. februára 2016 podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného Č.p.: KRPZ-PO-KDI3-2/2015-P zo dňa 27. januára 2015 v spojení s rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom Č.p.: ORP-HE-ODI2-114/2013-P zo dňa 21. októbra 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Rozhodnutím Č.p.: KRPZ-PO-KDI3-2/2015-P zo dňa 27. januára 2015 žalovaný potvrdil rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom Č.p.: ORP-HE-ODI2-114/2013-P zo dňa 21. októbra 2014, ktorým bola žalobcovi uložená sankcia - pokuta vo výške 500 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, a to za porušenie povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 1 písm. c) a § 66 ods. 2 písm. a), d), e) a i) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“), čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b), g) a 1) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1992 Zb.“).

Uvedeného porušenia právnych predpisov sa mal žalobca dopustiť tým, že dňa 7. júna 2013 v čase od 22.10 hod. do 04.50 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. D. XXXi, EČ: H. po ulici Gorkého v Humennom, kde nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu vozidla a svojou pravou prednou časťou vozidla narazil do zadnej ľavej časti zaparkovaného vozidla C. V., EČ: D., ktoré tam zaparkoval S. H. a ktorý svoje vozidlo mal odstavené na pravom okraji vozovky, následkom čoho došlo k poškodeniu vozidiel a týmto žalobca spôsobil dopravnú nehodu. Žalobca z miesta dopravnej nehody odišiel bez toho, aby ohlásil dopravnú nehodu policajtovi, nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta a bezodkladne neupovedomil osobu o hmotnej škode, ktorá jej bola spôsobená dopravnou nehodou a ani neoznámil svoje osobné údaje prostredníctvom Policajného zboru.

Krajský súd v Prešove dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia sú zmätočné a nepreskúmateľné. Poukázal na to, že prvostupňové rozhodnutie je strohé, bez náležitej právnej argumentácie, bez citácie právnych predpisov, na základe ktorých prvostupňový správny orgán rozhodol. Podľa krajského súdu z rozhodnutí správnych orgánov nemožno zistiť, ako použili správnu úvahu pri použití právnych predpisov na základe ktorých rozhodli, čo spôsobuje ich nepreskúmateľnosť.

Krajský súd uviedol, že z obsahu preskúmaných rozhodnutí nemožno zistiť, v čom spočíva porušenie § 66 ods. 2 písm. e) zákona č. 8/2009 Z. z., keďže ani z rozhodnutí, ani z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, aby sa žalobca dopustil takého konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody, najmä aby premiestňoval vozidlá. Posúdenie tejto otázky má vplyv na rozsah zodpovednosti za priestupok podľa § 22 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. a v konečnom dôsledku aj na výšku pokuty.

Krajský súd poukázal na to, že zmätočnosť rozhodnutí spôsobuje aj skutočnosť, že správne orgány uznali žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b), g) a l) zákona č. 372/1990 Zb., pričom zákon o priestupkoch v znení účinnom ku dňu 7. júna 2013 (§ 7 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.) v § 22 ods. 1 písm. l) nemá, toto paragrafové znenie končí písm. k).

V rozhodnutiach sa správne orgány náležite nezaoberali podstatnou skutočnosťou, z akých ustanovení akého právneho predpisu vyplýva, že žalobca bol účastníkom dopravnej nehody, keďže len v prípade, že bol účastníkom dopravnej nehody, mohol porušiť povinnosti účastníka dopravnej nehody.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol. Uviedol, že preskúmaním zhromaždených dôkazov dospel k záveru, že žalobca porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) a § 66 ods. 2 písm. a), d), e) a i) zákona č. 8/2009 Z. z. a tým naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b), g) a l) zákona č. 372/1990 Zb. účinného v čase spáchania priestupkov. Hodnotenie zabezpečených dôkazov je uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Žalovaný uviedol, že v čase medzi spáchaním priestupku a rozhodovaním o priestupku sa menil zákon č. 372/1990 Zb., ktorý včlenením jednej skutkovej podstaty priestupku zmenil označenie priestupku, ktoré sa kládlo žalobcovi za vinu. Namietal závery krajského súdu vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania žalobcu, pretože podľa jeho názoru ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. inú možnosť kvalifikácie konania žalobcu nepripúšťa, a to bez ohľadu na to, či v čase spáchania priestupku existovala skutková podstata priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb.

Žalovaný poukázal na to, že v čase spáchania priestupku bol rozsah ustanovenia § 22 ods. 1 ukončený písmenom k). Napriek uvedenému v konaní o priestupku bol žalobca uznaný vinným okrem iného aj podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb., a to v dôsledku aplikácie ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., ktorý exaktne stanovuje, že zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa neskoršieho zákona iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Ak by žalovaný dôsledne neaplikoval ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., potom by bol nútený konanie žalobcu kvalifikovať okrem iného ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k) a zároveň s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 2

uložiť za tento priestupok sankciu, a to pokutu od 60 do 300 Eur a zákaz činnosti do dvoch rokov. Na tomto základe žalovaný považuje právnu klasifikáciu konania žalobcu podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb., napriek tomu, že táto samotná neexistovala v čase spáchania priestupku, za zákonnú a správnu, nakoľko je neporovnateľne výhodnejšia pre páchatel'a (za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. možno uložiť len pokutu do výšky 100 Eur).

Žalovaný tiež namietal závery krajského súdu, že v rozhodnutiach správnych orgánov nie sú odcitované právne predpisy, podľa ktorých rozhodli. Uviedol, že výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu obsahuje konkrétne zákonné ustanovenia, ktoré boli konaním žalobcu porušené (§ 4 ods. 1 písm. c) a § 66 ods. 2 písm. a), d), e) a i) zákona č. 8/2009 Z. z.) a zároveň obsahuje paragrafové označenie priestupku, ktorého sa žalobca dopustil (§ 22 ods. 1 písm. b, g, a l) zákona č. 372/1990 Zb.). Takisto aj výrok rozhodnutia o odvolaní obsahuje paragrafové označenie príslušnosti žalovaného ako druhostupňového správneho orgánu a konkrétne ustanovenie zákona o správnom konaní, podľa ktorého žalovaný zamietol odvolanie a rozhodnutie potvrdil.

Žalovaný tiež vyslovil názor, že v rozhodnutiach správnych orgánov je presne, jasne a zrozumiteľne vysvetlené, z akých ustanovení zákona vyplýva, že žalobca bol účastníkom dopravnej nehody (keďže ju sám zavinil) a v zmysle zákona č. 8/2009 Z. z. sa na neho vzťahovali aj povinnosti účastníka dopravnej nehody. Jednou z týchto povinností, je aj zdržať sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody, najmä premiestnenia vozidiel (§ 66 ods. 2 písm. e) zákona č. 8/2009 Z. z.). Vzhľadom na to, že žalobca po dopravnej nehode na jej mieste nezotrval a aj s vozidlom z miesta dopravnej nehody odišiel, uvedenú povinnosť si žalobca nesplnil.

Žalovaný tiež v odvolaní namietal, že dôvody zrušenia preskúmaného rozhodnutia, tak ako ich Krajský súd v Prešove naznačil v odôvodnení napadnutého rozsudku, boli nad rámec podanej žaloby, t. j. nad rámec toho, čo žalobca namietal a s čím nesúhlasil. Žalovaný si uvedomuje zásadu absolútnej súdnej kontroly pri preskúmaní rozhodnutí správneho orgánu v správnom súdnictve, ale podľa jeho názoru sa mal krajský súd pri preskúmaní rozhodnutia prioritne zamerať na obsah podanej žaloby, teda na to, či žalobca zavinil dopravnú nehodu a či si ako účastník dopravnej nehody splnil povinnosti účastníka dopravnej nehody.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, t. j. orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Predmetom súdneho preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania

priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b), g) a l) zákona č. 372/1990 Zb. za porušenie povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 1 písm. c) a § 66 ods. 2 písm. a), d), e) a i) zákona č. 8/2009 Z. z., za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. uložená pokuta vo výške 500 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh sankcie, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o priestupku rozhoduje.

Žalobca sa mal priestupku dopustiť dňa 7. júna 2013.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil vozidlo, nezdržal sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku, alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody.

Podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Znenie § 22 ods. 1 písm. b) a g) zákona č. 372/1990 Zb. bolo identické v čase spáchania priestupku, ako aj v čase rozhodovania o priestupku.

Zákonom č. 474/2013 Z. z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinným od 1. januára 2014, bolo v zákone č. 372/1990 Zb. v § 22 ods. 1 za písmeno i) vložené nové písmeno j), pričom doterajšie písmená j) a k) sa označujú ako písmená k) a l).

Z uvedeného vyplýva, že zákon č. 372/1990 Zb. účinný ku dňu, keď malo dôjsť k dopravnej nehode (7. júna 2013), ustanovenie § 22 ods. 1 písm. l) neobsahoval.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 77 zákona č. 372/1990 Zb. výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti (§ 14 ods. 2), o uložení ochranného opatrenia (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 ods. 2) a o trovách konania (§ 79 ods. 1).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia

právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 66 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. účastník dopravnej nehody je povinný ohlásiť dopravnú nehodu policajtovi.

Podľa § 66 ods. 2 písm. d) zákona č. 8/2009 Z. z. účastník dopravnej nehody je povinný zotrvať na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne vrátiť po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody.

Podľa § 66 ods. 2 písm. e) zákona č. 8/2009 Z. z. účastník dopravnej nehody je povinný zdržať sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, najmä premiestnenia vozidiel.

Podľa § 66 ods. 2 písm. i) zákona č. 8/2009 Z. z. účastník dopravnej nehody je povinný bezodkladne upovedomiť osobu, ktorá nie je účastníkom dopravnej nehody, o hmotnej škode, ktorá jej bola spôsobená dopravnou nehodou, a oznámiť jej svoje osobné údaje; ak to nie je možné, upovedomenie a oznámenie zabezpečí prostredníctvom Policajného zboru.

Z § 7 ods. 1 vyplýva, že ak nie je uvedené inak, teda ak správny orgán vo výroku rozhodnutiu výslovne neodkázal na neskoršie účinný právny predpis, automaticky sa predpokladá, že právny predpis citovaný vo výroku rozhodnutia je právny predpis účinný v čase spáchania skutku.

Správny orgán prvého stupňa neuvádza, k akému dňu účinný právny predpis aplikoval na prejednávanú vec, vo výroku rozhodnutia uviedol len „v znení neskorších predpisov“.

Najvyšší súd sa preto stotožňuje so záverom krajského súdu ohľadne nepreskúmateľnosti a zmätočnosti rozhodnutia, nakoľko žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa takého ustanovenia zákona (§ 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb.), ktoré v čase spáchania priestupku zákon č. 372/1990 Zb. neobsahoval.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že ani v odôvodnení rozhodnutia tak prvostupňový, ako ani druhostupňový správny orgán neuvádza, že na prejednávanú vec aplikoval neskorší právny predpis s tým, aby odôvodnil jeho použitie výhodnosťou pre páchatel'a. Na tomto mieste je potrebné uviesť aj to, že najvyššiemu súdu nie je zrejma ani argumentácia žalovaného v odvolaní, keď uvádza, že kvalifikovaním skutku podľa neskoršieho účinného § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. sa vyhol kvalifikovaniu skutku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb., ktoré bolo prísnejšie trestné. Najvyšší súd k tomu uvádza, že § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. účinného v čase spáchania skutku je v podstate identickým ustanovením ako § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. účinného v čase vydania rozhodnutia o priestupku. Vyplýva to aj z vyššie citovaného zákona č. 474/2013 Z. z. o výbere mýta za užívanie vymedzených úsekov pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bol s účinnosťou od 1. januára 2014 zákon č. 372/1990 Zb. zmenený tak, že v § 22 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. sa doterajšie písmená j) a k) označujú ako písmená k) a l). Priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. účinného v čase spáchania skutku bol pritom sankcionovaný rovnako ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. účinného v čase vydania rozhodnutia o priestupku (pokuta do 100 Eur).

K odvolacej námietke žalovaného, že krajský súd na uvedenú vadu prihliadal nad rámec žalobných dôvodov, najvyšší súd uvádza, že rozhodovanie na základe neúčinného právneho predpisu je takou závažnou vadou rozhodnutia spôsobujúcou jeho nezákonnosť, na ktorú správny súd prihliada ex offio (§

250j ods. 3 OSP).

Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na to, že vo výrokoch preskúmaných rozhodnutí sú odcitované všetky potrebné právne predpisy, na základe ktorých správne orgány rozhodovali, najvyšší súd k tomu uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd vyčítal žalovanému absenciu citácie právnych predpisov v odôvodnení rozhodnutí, nie v ich výrokovej časti. Najvyšší súd sa s týmto záverom stotožňuje. Z rozhodnutia žalovaného (ako aj z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu) nemožno zistiť, ako žalovaný subsumoval zistený skutkový stav pod právne normy, ktorých porušenie bolo vyslovené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia. Nepostačuje v rozhodnutí konštatovať porušenie konkrétnej právnej normy, je potrebné aj primerane a logicky vysvetliť, z akých dôvodov konanie (či nekonanie) účastníka naplnilo znaky protiprávneho konania obsiahnuté v danej právnej norme.

Žalovaný síce v odôvodnení opisuje spôsob a vedenie dokazovania, najmä s poukazom na odborné vyjadrenie znalca Ing. D. H. a protiargumentáciu žalobcu uvádzanú k tomuto vyjadreniu, v rozhodnutí však absentuje konečná úvaha a závery žalovaného o tom, aké konkrétne skutky a dôkazy o nich svedčiacie jednotlivo zakladajú porušenia konkrétnych právnych noriem, tak ako sú uvedené vo výroku prvostupňového rozhodnutia.

Po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím žalovaného a s predloženým administratívnym spisom dospeľ najvyšší súd v prejednávanej veci k záveru totožnému so záverom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu nemožno považovať za zákonné, nakoľko bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, a tiež je nepreskúmateľné z dôvodu absencie niektorých náležitostí odôvodnenia.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/14/2015-36 z 29. februára 2016 ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 OSP tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal, nakoľko žalovaný bol v konaní neúspešný a ani mu náhrada trov konania zo zákona neprináleží a žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, ani mu žiadne nevznikli.

Úlohou správnych orgánov konajúcich v prejednávanej veci bude postupovať v zmysle vyššie uvedeného, v konaní dbať na dodržanie všetkých zákonných procesných postupov a najmä dbať na to, aby rozhodnutie bolo vydané na základe účinného právneho predpisu a v súlade so zásadami posudzovania trestnosti činu a zásadami ukladania trestov. Správne orgány svoje rozhodnutia náležite a dostatočne presvedčivo odôvodnia, aby bolo zrejmé, akým konkrétnym skutkom bola porušená tá ktorá právna norma, ktorej porušenie správny orgán vyslovil vo výroku rozhodnutia, ktoré dôkazy svedčia o porušení právnych povinností žalobcu a ako ich správny orgán vyhodnotil vo vzťahu k námietkam žalobcu. Zároveň aj uložená sankcia musí byť náležite odôvodnená, a to s poukazom na § 12 ods. 1 a 2 zákona č. 372/1990 Zb.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.